

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Skøn Anne

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Skøn Anne", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_600-txt-shoot-idm88.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Skiøn Anne.

(Efter Engelsk*Efter en lille Bog af Præsten Sharp i London, udkommet 1836 under Titel The Dream of Heaven, a fact and not a fiction: Himmel-Drømmen, intet Digt, men en virkelig Tildragelse fra 1814.).

- 1 Skiøn Anne sig speiler og kruser sit Haar,
Ei længer hun kan sig det skjule:
For Roser, som rødmed i Ungdommens Vaar,
Hun seer kun Høstlilier gule;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 2 I Høielofts-Salen er Sang og er Dands,
Did stunder Skiøn Anne saa saare,
Fordunklet hun sidder af morgenrød Glands,
I Øiet da perler en Taare;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 3 Alt Hanen har galet, og Lærken alt slaaer,
Skiøn Anne hun blunder og drømmer,
Hun drømmer sig ind i den evige Vaar,
Hvor Kiærlighed Alt giennemstrømmer;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 4 Hun drømmer, hun er i den hellige By,
Hvor hjemme har Freden og Fryden,
402Hvor Lyset og Livet i Skikkelser nye
Dem prise for Evigheds-Dyden;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 5 Hvor Guldet Man træder som Støv under Fod,
Juveler tilhugges som Stene,
Der vandrer Skiøn Anne i Huen saa mod,
Saa fremmed, tungsindig, alene;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden der er hendes Hjerte!
- 6 Med Strømmen hun følger, med Strømmen af dem,
Som haste til Herligheds-Borgen,
Vidunderlig drevet med Helgene frem,
Som Fangen, hun følger med Sorgen;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden der er hendes Hjerte!
- 7 Ved Trappen hun standser, den Trappe saa prud,
Saa faur som Guds Bue paa Himlen,
Der stiger i Glands som en Stolkonge-Brud,
Hver Helgen i Kirkegangs-Vrimlen;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 8 Skiøn Anne staaer længe som naglet til Jord,
Hvor Kjærlighed vinker og tvinger,

- Omsider hun hører saa saligt et Ord,
At løftet hun bli'r som paa Vinger;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 9 403I Høielofts-Salen er Sang og er Dands,
Men ei som i Verden Man kjender,
Skiøn Anne sig skjuler for Himmerigs Glands,
Afslaaer alle Helgenes Hænder;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden der er hendes Hjerte!
- 10 Al Sang og al Dands er til Ære for Een,
Som Alt i sin Kreds overstraaler,
Saa deilig, saa kiærlig, men hellig og reen,
Som Kiød at beskue ei taaler;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden der er hendes Hjerte!
- 11 Den Store det saae, hvor sig fjæled i Krog,
Skiøn Anne, Han kom og Han kaldte:
Hvorfor saa afsides? kom nærmere dog
Til Sang og til Dands med Udvalgte!
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 12 Skiøn Anne hun staaer som Graniten i Glød,
Hun brænder, men kan dog ei smelte,
Ved Kiærligheds-Blikket og Røsten fuldsød
Af Fyrsten for Himmerigs Helte!
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden der er hendes Hjerte!
- 13 Skiøn Anne hun er i Fortvivlelsens Magt,
Hun svarer som Stormene hvine:
Ei kiender jeg Tonen, kan ei holde Takt,
Ei synge og dandse med Dine;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden der er hendes Hjerte!
- 14 Som Fugle i Torden, saa tier nu kvær
Sangchoret, som lover den Høie,
Hvorledes? hvad vil du, hvad gjør du da her?
Han tordner med lynende Øie;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden der er hendes Hjerte!
- 15 404Da aabner sig Gulvet i Høieloftssal,
Hun synker fra Stolkongens Side,
Hun synker i Flammer, usigelig Kval,
Og vaagner med Angest og Kvide;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 16 Vor Anne! hvi est du saa dødningebleg?
Saa mæle nu Søstrene fromme,
Blev leed dig al Verden med Lyst og med Leeg?
Blev sande dig Tordnerens Domme?
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!
- 17 Hun tier, de græde, de tigge: o tal,
Vor Anne, fordølg ei din Vaande!
Da skildrer hun Glandsen i Høielofts-Sal,
Og Lynet, som Skjalden i Aande;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden er dog hendes Hjerte!

- 18 De skælte, de grue, Skiøn Anne hun leer:
"Har jeg ikke himmelske Drømme!"
Skiøn Anne, hun æder, hun drikker ei meer,
Seer stolt kun paa Søstrene ømme;
Hos Verden, hos Verden, som byder Farvel,
Hos Verden der er hendes Hjerte!
- 19 En Morgen de mødes ved Sengen med Skrig:
Vor Anne! o, kanst du ei høre!
Skiøn Anne er borte, der ligger et Liig,
Basunen kun naaer til dets Øre!
For Verden, for Verden, som byder Farvel,
For Verden saa brast hendes Hjerte!

N. F. S. Grundtvig.